

DIEPTE PUNT

A person's arm and hand are visible, reaching out from a dark, watery environment. The hand is open, with fingers slightly curled. A smartphone is floating nearby, its screen illuminated. The background is dark and textured, suggesting water or a similar liquid medium. The overall color palette is dominated by dark blues and blacks, with some lighter blue highlights on the hand and the phone's screen.

SPANNENDE ROMAN

SASKIA M.N.
OUDSHOORN

DE CRIME COMPAGNIE

SACHA

Rotterdam, vrijdag 7 mei, 23.07 uur

Met een harde klap raakte mijn achterhoofd het water. De ontelbare schuifspeldjes waarmee mijn kapper mijn lange krullen had opgestoken en mijn kapsel precies de juiste, nonchalante look had gegeven, prikten als naalden in mijn hoofdhuid. Automatisch klemde ik mijn kaken op elkaar en kneep mijn ogen stijf dicht. Mijn gloednieuwe Chanel-tasje dat ik schuin over mijn bovenlichaam had gedragen, wikkelde zich om mijn arm, waardoor deze strak langs mijn zij werd gesnoerd. Het kettinkje mocht niet breken; mijn hele leven zat in dat tasje. Een kort moment liet ik het gebeuren. Traag zakte mijn slappe lijf in het donkere water van de Maas. De stilte en de rust die onder water heersten, waren voor een moment heerlijk. *Eindelijk.*

Plotseling kwam ik weer bij zinnen. Paniekerig maakte ik met mijn vrije arm krampachtig maaierende bewegingen om naar boven te komen. Tenminste, ik bad tot mezelf dat ik naar de oppervlakte worstelde terwijl ik als een bezetene met mijn benen begon te trappelen. Het water was donker, de lucht daarboven ook: ik had geen enkel aanknopingspunt. Ik was compleet gedesoriënteerd.

De druk op mijn longen was enorm. Mijn borstkas leek te exploderen. Het liefst wilde ik mijn mond openen om adem te krijgen. Hoelang hield ik dit vol? Het water was zo koud dat mijn armen en benen dienst begonnen te weigeren. Maar ineens merk-

te ik dat ik met mijn hand boven het wateroppervlak uit kwam en voelde ik lucht tussen mijn vingers door waaien. Nog een laatste keer maakte ik een wilde beweging met mijn benen zodat ik helemaal bovenkwam. De wind streek langs mijn gezicht. Ik hoestte, hapte tegelijkertijd naar adem en zoog piepend zo veel mogelijk zuurstof mijn longen binnen. In een flits zag ik Noor gevaarlijk ver over de reling hangen. 'Ik ben in orde,' schreeuwde ik zo hard als ik kon en ik zwaaide met mijn armen. Ze mocht me niet achterna komen of tegen iemand zeggen wat er zojuist gebeurd was.

De zachte *zwoesj-zwoesj*-geluiden van de enorme schoepraderen die het schip *De Majesteit* aandreven verdwenen langzaam naar de achtergrond. De band die aan boord een nummer van Coldplay speelde, was nog zacht te horen.

*'Cause you're a sky,
'cause you're a sky full of stars
I want to die in your arms, oh
'Cause you get lighter the more it gets dark
I'm gonna give you my heart, oh*

Ik moest me op mijn rug draaien om op adem te komen. *Rustig blijven*. Beelden van vroeger schoten door mijn hoofd: ik in knie-deepe zee, mijn ouders op het strand die mij voortdurend in de gaten hielden. Armen en benen gespreid, en ontspannen, net als een zeester. Wanneer je goed je best deed, bleef je drijven. In door je neus, uit door je mond. Of was het nou andersom? De stroming en de golven van de Maas: onder deze omstandigheden was ontspannen een onmenselijk zware opgave. Hoezeer de jaren me ook hadden geleerd hoe ik mijn emoties tijdelijk kon uitschakelen – dit was zelfs mij te veel in zo'n korte tijd.

De panden van mijn jas wikkelden zich om mijn benen, belemmerden me in mijn bewegingen. Mijn nieuwe trenchcoat was eigenlijk te dun voor deze frisse lenteavond, maar als ik mijn lange

donzen jas had aangetrokken vandaag, had ik nu al naast mijn Bottega Veneta-muiltjes op de bodem van de rivier gelegen.

Het water golfde over mijn pijnlijke gezicht; ondanks het feit dat het koude water een verdovende uitwerking had, voelde ik mijn jukbeen branden op de plek waar ik een klap gekregen had. Ik kreeg een beetje water binnen en moest slikken en hoesten tegelijk. Meteen daarop welde zuur op in mijn keel en leken de bitterballen en zalm in mijn maag een strijd aan te gaan wie het eerste buiten was. Het deed pijn. De smaak die zich op de papillen van mijn tong genesteld had, was een misselijkmakende combinatie van alcohol, nicotine en hapjes. En ijzer. Ik proefde bloed: tijdens de val moest ik op mijn tong gebeten hebben. Mijn slapen pulseerden in een razend tempo. Tranen vermengden zich met het water van de Maas. Wat had ik gedaan? Mascara liep in mijn ogen, het veroorzaakte een vlamrende pijn op mijn netvlies. Waterproof, *my ass*. Ik wreef in mijn ogen, maar dat maakte de pijn er alleen maar erger op.

In een waas zag ik het schip in een slinger van licht statig onder de Erasmusbrug door glijden. Alleen Noor wist dat ik hier lag, maar de reddingsboei die ze me achterna gegooid had, was precies de andere kant op gezeild. De wind had het ding sneller van me vandaan gedreven dan ik kon zwemmen.

In het begin van de avond had ik me aan boord nog als Rose op de *Titanic* gevoeld: staand op het puntje van de boeg, mijn armen wijd gespreid, mijn gezicht in de wind: *I'm on top of the world!* Na vanavond had mijn leven compleet anders moeten zijn. Heerlijk! Ik had mijn Jack gevonden. Twee mensen uit twee verschillende werelden. Maar het leven was geen film, dat wist toch iedereen? Hoe stom kon ik zijn? En lekker ironisch dat ik hier nu net als Rose in het koude water lag.

Ik keek om me heen. Overal hoge, betonnen kaden, stukken verroest ijzer die uit het gehavende beton staken. Een roestige trap die pas een meter boven het water begon. Hekken verhinder-

den de toegang vanaf het water. Hoelang kon een mens in water overleven met deze temperatuur? Ineens begreep ik hoe makkelijk het is om te verdrinken in een rivier, waarom het water ieder jaar zijn slachtoffers eist in een land waar bijna iedereen kan zwemmen. We zouden het nooit winnen van de krachten van de natuur. Het zou naïef zijn om te denken dat wij sterker waren.

De stroming trok aan mijn lijf. Naast me dreef een dode vis, zijn opgeblazen lijf kapotgepikt, de zilverkleurige schubben inmiddels dof geworden. Hij staarde me aan met zijn gebroken oog, terwijl er een niet te harden lucht van hem af kwam. Ik kokhalste. Het volgende moment streek er iets langs mijn been. Ik slaakte een hoge, ijle gil en probeerde weg te zwemmen. Ik moest naar de kant, de aandacht trekken van iemand die me uit de rivier kon krijgen. Het dichtstbijzijnde pand aan de kade zag er verlaten uit. Een bedrijfspand. De donkere ramen waren als ogen die me spottend aankeken. Het was vrijdagavond, het moest een uur of elf zijn. Natuurlijk was daar niemand meer aanwezig. Mijn krachten namen snel af.

Links van me zwol motorgeluid aan. In een golf van uiteenspattend water zag ik een felle lichtbundel opdoemen: een van de zwart-gele watertaxi's die met hoge snelheid over het oppervlak leek te vliegen kwam mijn kant op. Ik stak mijn witgerimpelde, verkleumde hand als een klauw in de lucht.

'Hé!' gilde ik zo hard als mijn schrale keel dat toeliet. 'Hier! HELP!'

Een golf smerig rivierwater gulpte weer in mijn mond. Ik slikte het door, mijn maag protesteerde. Beter ziek dan dood.

Ik zwom iets verder naar het midden en probeerde allebei mijn handen in de lucht te steken terwijl ik met mijn verkrampte voeten onder water verwoed watertrappelde. De lichtbundel van de watertaxi scheen over mijn hoofd: hij kwam recht op me af scheuren. Mijn hoofd verdween telkens in de golven. Snel probeerde ik uit zijn baan weg te komen, zwom in paniek een paar slagen terug

richting de kant. Hij was nog een paar meter van me verwijderd. De motor brulde, het geluid werd steeds luider. Mijn hart roffelde tegen mijn ribben, adrenaline gierde door mijn lijf. Voor een moment was ik de kou van het opkomende water dat mijn vermoeide lijf in zijn greep probeerde te krijgen vergeten.

Ik kon de schipper achter het raam van de watertaxi zien zitten, hij lachte terwijl hij achteromkeek en iets leek te zeggen tegen een stelletje dat dicht tegen elkaar aan op het bankje achter hem zat. De man stak joelend een champagnefles omhoog, de vrouw gooide allebei haar armen in de lucht, haar mond een perfecte O. Ze vierden het leven. Dat van mij was over luttele seconden afgelopen.

SACHA

Rotterdam, vrijdag 7 mei, 20.10 uur

Het was inmiddels traditie bij ons maandblad *Aimer* dat we ons lentenummer met een groot feest lanceerden. Dit jaar viel het samen met de vijfenzeventigste uitgave, dubbel feest. De flamboyante eigenares van het magazine, Aimée de Klerk, was dol op feestjes. Ze bloeide op als een sneeuwkllokje in de eerste lentezon wanneer ze in het middelpunt van de belangstelling stond. Haar plek in de zon, de spotlights: zonder gêne of aarzeling eiste ze die op. Ik, ik opereerde liever in de luwte.

Een paar jaar werkte ik er nu als journalist en redacteur, en gelukkig was het in onze wereld niet ongebruikelijk om onder een pseudoniem te schrijven. Ik vond het dapper, al die collega's die schreven onder hun eigen naam. De bagger die je over je uitgestort kreeg als je je mening verkondigde: daar lusten de honden geen brood van. Ik kon maar niet wennen aan de toetsenbordterroristen, de anonieme haatzaaiers die niets beters te doen hebben dan de hele dag ongenueanceerd hun gal spuwen. De reacties op de artikelen die ik voor *Aimer* onder mijn echte naam schreef vielen me mee – die stukken waren vooral bedoeld om te vermaken en te prikkelen, niet om lezers voor het hoofd te stoten. Mijn politieke mening, persoonlijke levensvisie en voorkeur waren van ondergeschikt belang.

Voor mij was dát niet de reden dat ik ook onder een alter ego schreef waarvan vrijwel niemand, buiten een paar directe colle-

ga's en goede vrienden, op de hoogte was. Mijn twee namen én levens moesten strikt gescheiden blijven.

Mijn echte naam is Sacha. Sacha Heuvelman. Maar een select groepje, voornamelijk rijke mannen, kende mij als Violet. De laatste tijd was het een enkele keer voorgekomen dat ik vergat hoe ik heette, welke rol ik speelde. Mijn werelden dreigden door elkaar te lopen, steeds vaker versmolt ik met mijn alter ego. Té vaak. Het was vermoeiend om altijd waakzaam te zijn, het putte me uit. Die ene keer dat ik me tijdens een afspraak in een club op Ibiza had laten meeslepen door de hypnotiserende muziek, onder de brandende zon net iets te veel cocktails had gedronken en ik me per ongeluk aan iemand voorstelde als Sacha had me in één klap ontuchtterd. Het risico dat mijn geheime dubbelleven als Violet aan het licht kwam werd me te groot.

Het was niet de bedoeling dat ooit bekend werd dat ik er al jarenlang een ander beroep dan journaliste op na hield. Een beroep dat ervoor zorgde dat de kachel bleef branden – een kachel in een heel mooi appartement. Nee, dat moest een geheim blijven dat slechts een kleine honderd mannen en een select aantal vrouwen kende. Al een tijd lag het idee in de week, en opeens was het moment daar, toch nog sneller dan ik gedacht had. Er was iemand in mijn leven gekomen die de beslissing plots heel simpel had gemaakt. Ik ging stoppen met mijn leven als escort. En met de column die ik als Violet schreef.

Bijna vijf jaar deed ik het nu. Ik was toevallig in het vak gerold – grappige woordspeling ook. Grof geld verdienen met de oudste en fascinerendste bezigheid op aarde die tussen gelijkwaardige zielen kon plaatsvinden: leuker dan dit werd het niet. Oké, toegegeven, het was echt niet altijd feest, soms meer een soort 'beste koop'. Er zaten ook vreselijke types tussen – gênante dates en lamelndige seks met mannen met kleine slurfjes –, maar over het algemeen was het redelijk makkelijk cashen: mannen helpen die

thuis pikstraf hadden gekregen of überhaupt geen vrouw hadden. Helpen – zo zag ik het. Ik zeurde niet, ik maakte vrolijk zin tegen een hoge beloning. De betaling voor een paar uur in het gezelschap van een man vertoeven stond ongeveer gelijk aan een week werken op kantoor.

Mannen die liever betalen voor aangenaam gezelschap met een happy end dan dat ze tijd en moeite investeren in een oprechte relatie: het zijn er meer dan je denkt. En dan heb ik het nog niet eens over al die mannen die zo'n relatie thuis wél hebben – ik kan er inmiddels makkelijk een tweede boek over volschrijven.

Afscheid gaan nemen van Violet was een bewuste keuze. Nu zou de weg vrij zijn om me langzaam voor te bereiden op een ander leven. Een leven mét iemand. Een gelukkig leven. Al kon je je afvragen hoeveel mensen oprecht gelukkig zijn. Hoe dan ook, ik zou een poging wagen. Alles of niets.

De touringcar zwaaide heen en weer toen hij voor de zoveelste keer tot stilstand kwam. Het was druk op de Maasboulevard, en na dik anderhalf uur in de bus waren we de rit allemaal zat. Nog een klein stukje en dan waren we eindelijk bij *De Majesteit*. Een tijdje geleden had hier een fotoshoot plaatsgevonden voor een modereportage. De enthousiaste verhalen van mijn collega's die bij de shoot aanwezig waren geweest, de prachtige foto's én het feit dat we weg konden varen zonder ongenode gasten die kwamen partycrashen, hadden Aimée en hoofdredacteur Dagmar doen besluiten het feest voor deze ene keer niet in Amsterdam, maar in Rotterdam te vieren.

Ik leunde met mijn hoofd tegen het koele raam van de bus, hield mijn hand tegen mijn buik gedrukt. Ik was zenuwachtig en ik kon het onbestemde gevoel dat zich in mijn buikholte had genesteld niet negeren.

'Shit. Fuckerdefuck.' Een hartgrondig gevloek naast me rukte me uit mijn gedachten. We leken misschien wel nette vrouwen,

maar als het erop aankwam konden we vloeken als bootwerkers.

Mijn make-up liet een beige vlek op het raam achter toen ik me opzijdraaide om te zien waar mijn collega zich zo over opwond.

‘Godallemachtig, waar heeft die kerel zijn rijbewijs gekocht?’ zei Marga met een theatrale zucht, terwijl ze haar make-upspiegeltje omhooghield. Vanuit haar mondhoek liep een rode streep in de richting van haar wang. *The Joker*. Binnensmonds verder vloekend probeerde ze met één vinger de lippenstift van haar wang te vegen. Eerder deze week was er op kantoor een doos vol make-up van een nieuw luxemerk bezorgd. Iedereen had wat mogen uitzoeken. Marga had de rode lipstick gekozen. Een lipstick die urenlang bleef zitten, beloofde de slogan. En inderdaad: het kostte Marga zichtbaar moeite het rood weer netjes binnen de lijntjes van haar lippen te krijgen. Er was nu een wit plekje op haar gezicht waar de foundation verdwenen was. Ze pakte met een vermoeid gebaar haar tas, zette hem op haar schoot en ging op zoek naar haar foundation om de boel te fatsoeneren.

Het was vooral handig om allemaal met de bus te gaan, want dan konden we tenminste zorgeloos van een glas alcohol genieten. De wijn had al rijkelijk gevloeid bij het vroege diner dat we vooraf gezamenlijk hadden genuttigd. Deze avond beloofde er weer een te worden die in de annalen van het bedrijf kon worden bijgeschreven. Er zou nog lang over worden nagepraat bij vergaderingen en bij het koffiezetapparaat. De feesten van *Aimer* waren berucht. Het was de ultieme gelegenheid om voor een paar uur even geen ambitieus redactielid, hardwerkende vader, bezorgde moeder, echtgenoot, partner, betrokken mantelzorger of... dure callgirl te hoeven zijn. Op deze avond, nog meer dan anders, mocht iedereen zijn wie hij of zij wilde zijn.

De gastenlijst stond vol met namen van personen die de gemiddelde Nederlander nooit live op een feest tegenkwam. Mijn collega's waren de hele week al uitgelaten, iedereen was in de ban van het jubileumfeest. Niet omdat ze anders nooit BN'ers ontmoet-

ten – op de redactie en bij shoots was het een komen en gaan van bekende koppen. Zelf was ik er allang niet meer van onder de indruk. We werden tenslotte allemaal gelijk geboren. En als er iemand was die dat kon weten, dan was ik het wel: tussen de laken werd zelfs de grootste ster een kleine jongen, een dominant, of juist een onderdanig type. Ik verbaasde me ondertussen nergens meer over. Misschien was dat wel wat ik het meest zou missen. Zelfs het meest bijzondere beroep werd ooit een sleur. Dat ik toch opgewonden was vanavond, had een andere reden: zanger James Miller zou komen optreden. James Miller was de artiestennaam van Mart Bloem, de man die ik beter kende dan iemand kon vermoeden.

In de grote achteruitkijkspiegel naast de chauffeur kon ik hem zien zitten, hij was in een geanimeerd gesprek verwickeld met Aimée. Ik zag haar met een perfect gemanicuurd vinger over het scherm van haar mobiel schuiven. Aimée en haar vriend Thomas waren net terug van een weekendje Marrakech en ze liet vast foto's zien van hen samen aan boord van het megajacht van een of andere vage kennis. Of ze had het met Mart over eten, een ander favoriet gespreksonderwerp van haar. Aimée ontving graag – vaak bekende – vrienden bij haar thuis, waar ze hen trakteerde op de meest geweldige diners. Het was een publiek geheim dat ze zelf maar mondjesmaat at en iedere ochtend minstens een uur fanatiek op de hometrainer zat te zwoegen terwijl ze foute Amerikaanse soapseries keek. Ze had ons echter verboden om in *Aimer* over diëten te schrijven.

Zoals altijd was haar outfit weer flink *over the top*, de Just Cavalli-jurk was een schreeuw om aandacht. Aimées nagels hadden ieder een diamantje in de lak en de gouden armbanden om haar pols en de kettingen om haar nek die bij iedere beweging rinkelden, waren niet te tellen. Aimée vond zelf dat ze een fantastische smaak had, maar daar waren de meningen over verdeeld. Het succes van het blad was vooral te danken aan de mensen die

ze om zich heen verzameld had, zoals hoofdredacteur Dagmar – mensen die haar op de juiste momenten wisten te overtuigen om iets juist wel of toch niet te doen.

Het was gebruikelijk dat, wanneer er een bedrijfsfeest was, ze meereed in de touringcar die ons naar de locatie bracht. In de regel reed ze zelf overal naartoe in haar eigen auto, die ze regelmatig inwisselde voor een nieuwer exemplaar, maar eens per jaar kon ze het opbrengen zich in een bus te hijsen. Het was meer een statement om te laten zien hoe gewoon ze ondanks het succes gebleven was.

Al leefde ze niet per se het leven waar ik naar verlangde, toch zag ik hierin Aimée als een rolmodel: ze deelde dit alles met Thomas, de liefde van haar leven. Thomas was auto-importeur, altijd minstens net zo opvallend gekleed als zijn vriendin. De twee hingen als klittenband aan elkaar.

Geluk en liefde zijn twee van de weinige dingen die groter worden als je ze deelt, zei mam altijd. Het is een cliché, en zoals de meeste clichés is ook deze maar al te waar. Had ik maar beter naar mijn moeder geluisterd. Het was nog niet te laat.

Het scherm van Aimées gloednieuwe iPhone wierp een blauw licht op Marts aantrekkelijke gezicht. Zijn scherpe neus, vierkante kaaklijn, helderblauwe ogen en het haar dat altijd iets te lang was om echt hip te zijn: hij was een lekkere vent, niet alleen aan de buitenkant. Ik kon het weten. In no time waren we beste maatjes geworden, ‘zielsverwanten’ zou een hopeloze romanticus het noemen. Lang was ik een van de weinige vrouwen op aarde die totaal niet in dat suikerzoete concept leek te geloven: liefde op het eerste gezicht. Maar nu wel. God, wat was ik opeens een softie geworden!

Het was alsof hij voelde dat ik naar hem keek. Onze ogen ontmoetten elkaar in de spiegel. Mart trok zijn mondhoek een klein stukje op: het spottende, ondeugende lachje dat voor een kuiltje in zijn wang zorgde, en dat ik misschien wel het allermooist aan

hem vond. Het bloed steeg naar mijn wangen en in mijn onderbuik voelde ik een nerveuze kriebel opkomen. Hij was de eerste man sinds jaren die dat gevoel bij mij in slechts een fractie van een seconde met één blik kon oproepen. Mijn hart bonsde zo luid: Marga naast me móést het bijna wel horen. Marga die nog steeds bezig was haar make-up zo goed en zo kwaad als het ging in de rijdende bus bij te werken. Ik keek snel weer voor me en ademde zo rustig mogelijk uit. Nog heel even moest ik deze poppenkast volhouden.

‘Verdomme, Jochem. Als jij je vuile voetbalkleren bij je vader en zijn nieuwe vriendinnetje in de wasmand achterlaat, kun je niet verwachten dat ze schoon bij ons thuis in de kast liggen,’ hoorde ik Susan ineens zeggen aan de andere kant van het gangpad. Ze nam in haar eentje twee stoelen in beslag. Op de zitting naast haar stond een handtas met genoeg spullen om een heel elftal van eerste hulp te kunnen voorzien – ‘baat het niet dan schaadt het niet’- Susan. Ze had haar rug een beetje naar ons toe gedraaid en beet haar puberzoon Jochem de woorden nijdig toe in haar mobiel.

In de reflectie van de ruit zag ik haar gespannen gezicht. De diepe rimpel die er al zat vlak nadat haar Hans had aangekondigd dat hij de rest van zijn leven liever met zijn bijna twintig jaar jongere assistente dan met haar wilde doorbrengen, leek zich nu permanent tussen haar ogen genesteld te hebben. Misschien moest ik haar het adres eens geven van de arts die magische dingen met botox doet.

Jeetje, wat was het heerlijk dat ik dat zelf straks niet meer hoefde te doen. Of niet meer wekelijks zowat mijn hele lijf hoefde te laten waxen. Maar het fijnste vooruitzicht was wel dat ik niet meer verplicht was om regelmatig bloedonderzoeken te ondergaan of gezondheidsverklaringen te overleggen.

Susan was nu zelf een van de vrouwen geworden die ze in *Over Hem* portretteerde. De soms ongelooflijke verhalen die ze zo treffend wist te verwoorden, hadden ons op de redactie steeds weer

verwonderd. Hoe konden normale, verstandige vrouwen nou zo vreselijk naïef zijn? Hadden ze echt niet door dat hun eigen vent, die ze van haver tot gort dachten te kennen, al maanden met een andere vrouw in bed lag? Of wilden ze het gewoon niet zien? Sommige vrouwen leken wel experts in struisvogelpolitiek. Iedere zichzelf respecterende echtgenote zou als een politiehond de sporen van een andere vrouw op haar wederhelft moeten kunnen detecteren, vonden wij. Wij zouden zijn doorzichtige smoesjes wél als een ballon doorprikken. En wanneer het dan – god verhoede – toch gebeurde, dan zouden minstens de knopen van maatpakken worden geknipt en kaartjes eraan gehangen worden – *ze kan toch zo goed naaien?* – of alle gulpen uit broeken worden gerukt met een briefje erbij – *omdat je hem er zo graag uit laat hangen*. Wij zouden als bedrogen echtgenotes een rauwe haring onder de zitting van zijn autostoel verstoppen en zijn wagen aftanken met een kilootje suiker, of hem met zijn zakelijke nummer en de mooiste profielfoto aanmelden op Grindr. Het waren zo- maar een paar ideeën die uitgevoerd konden worden als een van onze echtgenoten of partners buiten de pot zou piesen. Het ene na het andere wilde plan vloog op de vrijmibo onder het genot van een goed glas wijn over tafel – een vrouw op zoek naar wraak was een gevaarlijk mens.

Het ondenkbare was dus toch gebeurd: Susan speelde nu de hoofdrol in het verhaal dat ze nooit over zichzelf had verwacht te schrijven. Op de redactie hadden we – niemand uitgezonderd – altijd de uitgesproken mening dat kinderen nooit ofte nimmer de dupe mochten worden van een scheiding. Maar het bleek in de praktijk voor haar toch verdomd moeilijk om de gezellige, vrolijke moeder te blijven spelen nu haar voormalige wederhelft het drukker had met het bevredigen van zijn jonge vlam dan met het uitvoeren van zijn vaderlijke taken.

Wij lachten inmiddels niet meer om de verhalen. Tenminste, niet als Susan in de buurt was.

Vooraan, vlak bij de buschauffeur, zat Noor. Noor werkte nu een paar maanden bij ons. Een ambitieuze, intelligente vrouw van zesentwintig jaar, zeven jaar jonger dan ik. Ze had hiervoor een aantal jaar bij de krant gewerkt als onderzoeksjournalist; daar had ze tijdens een van haar buitenlandse opdrachten wat heftige dingen meegemaakt. Bij *Aimer* hoopte ze wat meer balans tussen werk en privé te vinden. Noor was een knappe vrouw met een mooi gezicht – volle lippen en grote ogen – en een sportief lichaam met rondingen op precies de juiste plekken. Veel mannen hielden van vrouwen met rondingen, wist ik uit ervaring. Maar bovenal was Noor ontzettend slim. De digitale wereld kende geen geheimen voor haar en ze vond het geweldig om haar inzichten en kennis te delen. Daarbij bezat ze een engelengeduld: zonder ooit uit haar slof te schieten, legde ze onvermoeid aan iedere digibeet die het maar horen wilde uit hoe zoekmachines precies werken en hoe je content optimaliseert.

De komst van Noor betekende een frisse wind op de redactie. Iedereen, behalve onze eindredacteur Iris, liep met haar weg. Ze was zelfverzekerd, maar niet op de irritante manier van iemand die het altijd beter weet en niet naar een ander luistert. Iris zag haar duidelijk als een toekomstige bedreiging voor haar positie. Mooi, dan liet ze de ongezone fascinaties die ze voor mij aan de dag legde misschien een keer varen.

De laatste paar weken was het contact tussen Noor en mij minder intensief en ik had me voorgenomen om vanavond wat tijd met haar door te brengen. Wie weet op de dansvloer, want er ging natuurlijk gedanst worden!

Ik streek over de zoom van mijn nieuwe jurk. Mijn handen waren een beetje vochtig, ze lieten sporen na op de gladde stof. Ik merkte dat ik steeds meer moeite had om me voor speciale gelegenheden te kleden. Alsof de twijfels over mijn identiteit, mijn heden en mijn toekomst zich ook in mijn inloopkast genesteld hadden. Geen idee of ik de enige was die twijfelde over zijn of

haar outfit. Iedereen zag er in ieder geval prachtig uit op deze gedenkwaardige avond, de avond van het vijfenzeventigste jubileumnummer waarin tevens mijn laatste column als Violet zou komen te staan.

De deur van de touringcar maakte sissende geluiden toen hij openzwaaide. Ik ademde de buitenlucht diep in. Het was een koele avond, de lente had ons nog niet verblijd met heel veel mooie dagen, maar aan alles kon je merken dat de belofte van de zomer nabij was. *De Majesteit* was prachtig verlicht, het koninklijk ogende schip deinde langzaam op en neer op de onrustige golven van de Maas. De laatste zichtbare stralen van de zon schenen tussen de kabels van de Erasmusbrug door, weerkaatsten in het koper op de boeg. Ik hield van deze stad, hoewel ik er allang niet meer woonde. Rotterdam had zijn eigen, unieke geur. Werelds. Alsof het DNA van de arbeiders zich hier door de lucht verspreidde. Zo anders dan in het gemoedelijke Gooi met zijn bossen die op ieder moment van het jaar een andere, aardse geur hadden. Het hart van deze stad was er ruim tachtig jaar geleden uit gerukt, maar het klopte nog steeds. Onverzettelijk, vastberaden. Zo wilde ik ook zijn.

Dagmar stond naast de buschauffeur. Ze was zoals altijd druk aan het bellen. Als ze na haar dood begraven zou worden, kreeg ze vast een mobieltje mee in haar kist. Léon, haar man, stond half achter haar – ook zijn duim vloog over het scherm van zijn telefoon. Het licht van de straatlantaarn reflecteerde op zijn kalende schedel. De tijd was voor iedereen genadeloos. Dagmar en Léon leidden allebei een retedruk bestaan, maar als het erop aankwam, lieten ze alles vallen en waren ze er voor elkaar en voor hun gezin. Dat was hoe het leven moest zijn, dat was hoe ik wilde dat mijn leven voortaan zou zijn.

Buiten de bus was het een stuk frisser. Ik trok de ceintuur van mijn jas iets aan en sloeg mijn kraag omhoog. Het duurde even

voordat iedereen eindelijk was uitgestapt. De partners waren ook uitgenodigd voor het feest, en ik zag dat de meesten inderdaad waren meegekomen. Het voelde... vreemd, want we waren zo'n hechte club samen. Niet dat we allemaal hartsvriendinnen waren of wilden zijn, dat zou niet werken. Maar we ervoerden stuk voor stuk dagelijks de intense verbondenheid om iedere maand een magazine te maken dat iedereen wil lezen. Bij ons was geen plek voor ego's – behalve dat van Aimée. Wat dat betreft was de redactie een heilzame plek. En zo voelden 'buitenstaanders' van onze club bijna als indringers die een kijkje kwamen nemen in ons bijzondere leven.

Uiteraard was er pers – de pers was waar Aimée was. Zij hadden ons nodig, en wij hen. Zoals altijd was ook deze lancering weer perfect georganiseerd. Niets was aan het toeval overgelaten, daar had Dagmar samen met de marketingafdeling en uiteraard Aimée als een pitbull op toegezien.

Een voor een liepen we over de rode loper. Handtassen werden snel aan een collega gegeven, jassen werden uitgedaan: liever kouvatten dan vereeuwigd worden op het internet met een saaie jas aan, slechts één champagneglaasje en lullig commentaar naast je foto. Ook al lachten we erom als het een van ons een enkele keer gebeurde, het stak vanbinnen toch. Hoe geëmancipeerd we allemaal claimden te zijn, uiterlijkheden waren nog net zo belangrijk als altijd.

'Sacha, hou eens even vast!' klonk het ineens bevelend naast me. Susan duwde me haar tas in handen; bijna glipte het loodzware ding uit mijn vingers, de leren hengsels waren door de jaren heen spekglad geworden. Susan trok haar buik in en zette een glimlach op. Ze draaide een kwartslag, de wind die daar waaide deed precies het juiste voor haar kapsel. Ik kon het niet helpen – iedere keer als ik een vrouw gemaakt zag lachen, moest ik aan Marijke Helwegen denken: *lipjes getuit, borstjes vooruit*. De fotografen flitsten, checkten het resultaat in hun scherm en gebaar-

den dat de volgende mocht aantreden. Jubileumfeest of niet, het was gewoon werk, ook voor hen.

Aimée ging met Mart op de foto. Zijn arm om haar heen, haar hoofd dat even tegen zijn schouder rustte, haar geblondeerde haren die zijn wang kietelden – ik wist het, het was maar voor de foto, en toch stak het. Dit gevoel was nieuw voor me, een licht onaangename emotie die tegelijkertijd iets moois had. Iets om te koesteren. *Doe normaal*, zei ik bestraffend tegen mezelf, *zo dadelijk voegt Aimée zich gewoon weer bij Thomas*.

Iris was samen met haar man Tom naar het feest gekomen. Ze hield zijn hand stevig vast, alsof ze bang was dat hij zou weglopen. Tom werkte bij de uitgeverij van *Aimer* en in zijn vrije tijd schreef hij pseudowetenschappelijke zelfhulpboeken die hij vervolgens zelf publiceerde. Hij was een paar jaar jonger dan Iris – een mooie man, met zijn blonde haar dat licht grijsde bij zijn slapen en opkrulde bij zijn kraag. Het gaf hem een jongensachtige uitstraling. In zijn grijze ogen zaten vlekjes. Vlekjes die, wanneer in mijn dromen zijn hoofd boven me hing, gingen zweven en me als scherpe naalden prikten waar ze me maar raken konden. Hij was lang en slank, maar gespierd en met brede schouders: het resultaat van de vele uren die hij vroeger had geroeid bij de studentenroeivereniging. Het toonbeeld van een vitale man die geslaagd was in het leven. Het irritante was dat hij dat zelf ook wist en dat iedere porie in zijn lijf dat uitstraalde. Het had me niet verbaasd als het goudkleurige, ronde brilletje dat de hele tijd over zijn neus naar beneden gleed geen echte bril was en dat hij die puur gebruikte om zichzelf een intellectuele uitstraling te geven. Met zijn middelvinger tegen het midden van het montuur duwde hij het ding iedere keer weer omhoog. Hij gaf de wereld telkens weer de vinger.

Iris en ik: we waren geen vriendinnen – en dan druk ik me nog voorzichtig uit. Bij sommige mensen voelde ik bij de eerste ontmoeting al een onwillekeurige aversie en vaak kwam het dan niet

meer goed. Mijn intuïtie had me bij Iris niet in de steek gelaten. Ze liet geen gelegenheid onbenut om me subtiel te laten merken dat ze zich superieur voelde aan mij. Wanneer Tom erbij was, daalde de temperatuur in de ruimte nog een paar graden. Dat de eikel bij de lancering van onze nieuwe app een paar maanden geleden het gore lef had gehad zijn poezelig zachte hand en plein public onder mijn rok te laten glijden, had onze relatie nog verder onder het vriespunt gebracht. Iris had haar hoofd afgewend en er nooit iets over gezegd. Dat ze, als eindredacteur, als een van de weinigen op de hoogte was van mijn dubbele identiteit, maakte me er niet geruster op. Maar gelukkig wist ze niet alles van mij. En van Tom.

Tom en ik waren oude bekenden. Helaas. Hij was geen opgever, dat moest ik hem nageven – en een potentieel gevaar, zeker vanavond. Het werd hoog tijd dat hij een zelfhulpboek voor mannen met tekortkomingen zoals hij die zelf had ging uitgeven. Aan de andere kant, zo verwonderlijk was het niet dat hij met een bezitterige, jaloerse echtgenote als Iris juist zin had om soms eens lekker uit de band te springen. Het was me een raadsel waarom die twee nog bij elkaar waren en zij naar hem opkeek alsof hij *God's gift to women* was.

Over het hoofd van zijn echtgenote keek Tom me met een wel lustige blik aan. Zijn ogen gleden over mijn lijf en het puntje van zijn tong glipte tussen zijn smalle lippen door. Hij deed me aan een slang denken, klaar om toe te slaan, zijn buit te verdoven met een giftige beet. Met zijn mondhoeken een klein beetje naar beneden en een subtiel goedkeurend knikje van zijn hoofd liet hij me weten dat hij nog steeds interesse had. Hij liet een hand van Iris' schouder af glijden en trommelde veelbetekenend met zijn vingers op zijn mobiel die duidelijk in de zak van zijn pantalon te zien was. Mijn maag keerde om bij het zien van dit gebaar.

Ik gaf de tas terug aan Susan en wilde snel door naar binnen. Met gebogen hoofd stapte ik de rode loper op, maar ik werd aan mijn arm teruggetrokken door de fotograaf.

‘Iedereen moet op de foto,’ zei hij quasistreng.

Zijn getrek bracht me uit balans en ik maaide met mijn arm om steun te zoeken bij het koord dat tussen goudkleurige palen gespannen zat en de rode loper afbakende. Zo elegant mogelijk probeerde ik mijn evenwicht te hervinden voordat ik onder het oog van de camera als een stervende zwaan ineen zou zakken. Dan zou ik gegarandeerd *Shownieuws* en *RTL Boulevard* halen vanavond.

Mart zag het gebeuren en schoot naar voren. Galant bood hij mij zijn arm aan. Mijn knieën werden week toen hij het speciale lachje naar mij lachte. Hij leunde met zijn hoofd licht tegen het mijne, waardoor ik zijn warmte voelde en zijn eau de toilette rook. Kruidig, fris, met een vleugje citrus. Mijn lippen plooiden zich als vanzelf in een lach. Hij droeg mijn cadeau. En onder mijn jurk droeg ik zijn cadeau.

Mijn collega's keken mij verbaasd aan. Ik gebaarde woordeloos met opgetrokken wenkbrauwen en wijdopen ogen: *ik weet ook niet wat hier gebeurt!* Snel keek ik terug naar de fotograaf en toverde mijn stralendste glimlach tevoorschijn. Het laatste wat ik wilde was met zanger James Miller op de foto staan als een of andere gestoorde groupie.

‘Mooi setje,’ riep iemand uit het publiek.

‘Onze eerste echte foto samen,’ fluisterde Mart als een buikspreker naast me, en hij lachte professioneel naar de camera.